

Cartes

Homenatge, a qui?

Carles Vilar i Massó. Calonge.

El Colónico ha homenatjat els fundadors del seus orígens. Com que ma mare em demanà que l'acompanyés hi vaig anar. L'acte el vaig trobar avorrit, crec que agradava més les fotos que la conferència. Després d'escoltar-la no sé si l'homenatge s'ha fet als fundadors del Colónico, la Colla del Museu, a les JBNC o si la junta necessitava tenir aprovació històrica.

Mon pare, en Lluís Vilar, fou fundador i president tant de les JBNC, de la Colla del Museu i del Colónico i he de dir que cap fill, pagadors de la làpida del nostre pare, no fou convidat a l'acte. Com algú que es vol apropiari de la figura de mon pare i no m'estranya, hi ha precedents. Amb això dic al Colónico que el representant de la Família Vilar el triarà la mateixa família, ningú de Palamós té dret a assumir res, i els recordo que amb la dimissió dels meus fills, de ma dona, de ma neboda i la meva, no hi ha cap soci que pugi parlar en nom de la Família Vilar.

Recordo que el Colónico no ha volgut protegir la figura de mon pare, la problemàtica dels drets d'autor, i que no es volia proposar a mon pare com a fill predilecte de Calonge ja que era molta feina, i veient el que ha passat, el problema rau que mon pare no feia volar coloms. A les paraules de la regidora, la mentidera Dolors Mañas, vull constatar que es va oblidar que estava molt contenta que el Colónico fes cas a la carta de l'Ajuntament, la que s'amenaçava de tancar les subvencions si no es feia cas al que ells deien. Acabaré dient que faré aportacions al Viquipèdia, si el sotspresident no sap el cognom de la nostra mare i el nombre de fills dels nostres pares és problema seu. El que fou adequat és arreglar la situació de Tomàs Echevarria, expulsat del Colónico en l'assemblea del 2012, en fer-lo soci d'honor.

Com deia mon pare, Calonge, Bona Terra, Millor Gent.

Can Sala de Girona

Carles Mallart. Girona.

Aquest nom de Can Sala de Girona així a seques suposo que no els diu res. Bé, és el restaurant que es va obrir fa un any al costat del Punt de Benvinguda de Girona (allà a prop de les vies) on cada matí de març a octubre aproximadament cada dia arriben 40-70 autocars, turistes d'hores, per visitar bàsicament el Barri Vell de Girona. Hi passo per davant cada dia, són molt treballadors, cuinen bo, serveixen bé, són amables, en resum saben el que es porten entre mans. Tot és familiar, una parella de mitjana edat, i la cunyada, tot queda a casa.

Recordo que quan l'estaven fent, com passa moltes vegades, els varen criticar, que si aquí es moriran de gana, que no és zona de bars i restaurants, que si és molt petit, que els autocars no gasten... Quan va estar pràcticament acabat el restaurant vaig veure la gran terrassa que muntaven i vaig pensar: aquests saben el que es fan. Vint de cuina i serveis i vint metres quadrats de sala, terrassa a part.

Aquesta localització per la qual pràcticament ningú donava ni un euro, avui funciona excel·lentment bé. Ei, això sí, treballant molt, tant és així que darrerament han rebut diferents ofertes per si s'ho volen traspasar, òbviament amb resposta negativa per part d'ells. Veure per creure. Això és visió de la jugada, això és empremptoria, l'altre dia varen fer 800 esmorzars, més dinars i sopars, Déu n'hi do, i amb un avantatge, no hi ha més locals per muntar res més, ja que en aquell frontal hi ha el Punt de Benvinguda de l'Ajuntament, Can Sala i una firma d'interiorisme, i cap més local ni als costats ni al davant. Felicitats per l'encert, s'ho mereixen. Passió per Girona.

En joc un sentiment

Joan Jahoner i Sadurni. Vulpellac

Quan podem avalar el contingut de ser nosaltres un poble amb llibertat? És una pregunta que només té un camí, i aquest no depèn del que dictamina un govern intransigent aplicant uns ideals propis d'una dictadura. Crec, doncs, que la identitat d'un país és la seva gent. Per això, no podem continuar fent "La puta i la Ramoneta" segons l'expressió reiterada de l'expresident Jordi Pujol, coincideixen massa factors del tractament que rebem.

Vivim en un munt d'incidències i, a més, se'ns considera pròfugs de l'Estat Espanyol per voler assolir per Catalunya un total reconeixement dels nostres drets, i només s'escau fer-ho per la via i forma més democràtica. Si ens fixem en les línies d'alta velocitat, orientades aquestes a la Costa Blanca, ens adonem del desinterès de no accelerar el Corredor del Mediterrani, havent perdut totes les opcions de millora per aconseguir un transport global cap a Europa. No vull concloure aquest escrit sense abans obviar la política equivocada dels governants que hem tingut i tenim: envers al desconeixement puntual de les infraestructures més necessàries del nostre país. Doncs aquesta fórmula negativa d'escombrar a favor de castellà denota el menyspreu més rotund del progrés a casa nostra; i els sorprèn que tinguem la inquietud com la voluntat de sortir de la seva Espanya, on el joc administratiu continua maltractant els nostres sentiments.

Sota Monestir, un any sense respostes

Anna Sánchez Vidal. Banyoles.

El passat dia 25 de juny va fer un any d'un dels plens més crispats al consistori banyolí, quan prop d'un centenar de veïns vam manifestar el nostre desacord amb l'aprovació inicial del projecte de Sota Monestir. En aquest Ple vam haver d'escoltar una justificació lamentable del perquè de la necessitat d'urbanització d'una zona amb valors històrics, socials, ambientals, paisatgístics i productius evidents i àmpliament reconeguts, a Banyoles i arreu.

En aquest Ple l'alcalde Miquel Noguer va mostrar el seu costat més democràtic limitant a cinc les preguntes del centenar de persones que hi havia al públic i que havíem estat estoicament aguantant les intervencions dels regidors.

En aquest Ple es va legitimar l'aprovació inicial del projecte de Sota Monestir utilitzant una majoria absoluta com un xec en blanc, quan aquest projecte de considerables dimensions no estava al programa electoral de CiU i per tant ningú el va votar.

Diverses entitats i grups polítics van presentar al·legacions al projecte. Què farà l'equip de govern, les estimarà? O, com ens ensumem, les desestimarà a cop de majoria absoluta totalment irracional -estratègia utilitzada darrerament amb les decisions importants d'àmbit municipal- i aprovarà definitivament el projecte de Sota Monestir? L'oposició a la urbanització de Sota Monestir segueix. Ens refermem en el convenciment que aquest projecte és insostenible i que aboca la ciutat a un creixement sota el dictat del mercat immobiliari especulatiu, deixant l'ordenació de la ciutat en mans només de qui pensa treure'n benefici. Seguim amb la lluita ferma i contundent per evitar la destrucció salvatge d'un dels espais més emblemàtics del patrimoni col·lectiu banyolí!

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/07/10/cartes/625519.html?utm_source=rss